

María Monasterio Vázquez	un
Carla Rodríguez Ramos.....	dous
Amara Pérez Dávila	tres
Marta Fernández Caballero.....	catro
Andrea Conde Penedo.....	cinco
Hugo Ferradáns Ramonde.....	seis
Nerea Gándara Guerra.....	sete
David Nevado Suárez.....	oito
Raquel González López.....	nove
Tara Vázquez Varela.....	dez
Eva Álvarez Bares.....	once

CULPABLE

adaptación de “*12 Angry Men*”, de Reginald Rose.

SPASMO GrupodeTeatrodoSantalrene2008-09

“12 homes sen piedade”, é unha famosa película (1957) dirixida por Sidney Lumet; sempre foi unha das favoritas do seu actor principal, Henry Fonda. Fonda encabeza un reparto que funciona do mesmo xeito que o guión, como un mecanismo de relojería. Ao final, un ten a sensación de asistir a algo máis que unha gran película. Unha desas experiencias das que sacar algo en limpo, unha lección de vida. Unha obra mestra.

“12 homes sen piedade”, narra a historia dos compoñentes dun xurado, doce homes, que se retiran a reflexionar sobre o que parece un sinxelo e claro caso de asasinato (un mozo matou ao seu pai). Cando parece que non van tardar demasiado en decidir un veredicto, un deles non o ten tan claro: ten o que se chama unha dúbida razoable, aquela que impide ditaminar que o acusado é culpable. Exporá os seus argumentos e pedirá unha nova votación para ver se alguén máis o pensou. Aos poucos as dúbidas comezan a xurdir. Practicamente toda a acción transcorre na sala de deliberación. Reginal Rose vai creando na obra orixinal unha sensación de claustrofobia acorde coa psicoloxía dos personaxes. O espectador vese inmerso nunha historia sobre a que case non ten datos, pero que se van descubrindo e desvelando na medida en que a obra avanza. Un a un, os personaxes van descubrindo as súas cartas, e pronto dámonos conta daqueles aos que verdadeiramente lles preocupa o caso e tómanse con seriedade a responsabilidade que recaeu sobre eles, e aos que todo impórtalles un comino. Un claro reflexo da vida real.

Os doce compoñentes do mencionado xurado representan ao ser humano en xeral. Acertado é o detalle de que non sabemos os seus nomes; ou ben se dirixen entre eles polo seu número de membro do xurado, ou ben pola súa profesión. Hai desde un arquitecto ata un publicista, pasando por un adestrador de fútbol, un contable, un vendedor, etc. Xente normal coa que é moi fácil identificarse; salvo quizá a do arquitecto, papel que lle vén como anel ao dedo a Henry Fonda na película de Lumet, pois parece posuír a verdade absoluta, algo que se existe é moi difícil de alcanzar. Unha persoa recta, reflexiva, compasiva, intelixente, e que a súa inquietude faille pensar máis que os demais, algo que fará que os acontecementos vindeiros tomen un curso ben distinto. Un curso no que prexuízos de todo tipo saen antes de que chegue o inevitable final, e todo porque a maioría dos personaxes, son incapaces en principio de deixar ao carón as experiencias persoais (un deles é racista coa xente de igual condición social que o acusado só porque tivo un par de encontronazos con eles). Todos eses puntos de vista son desmontados cada vez que un vaise unindo á causa que o arquitecto (é casualidade a profesión do personaxe?) encabeza. E o espectador conmóvese ante cada nova pista descuberta, ante cada novo prexuízo. Ao final queda a verdade, fíxose xustiza e a sensación de facer o correcto, aínda que para chegar a iso cada un tomou camiños distintos.

Pero sen dúbida, o mellor recordo que moitos temos da obra foi a versión teatral que fixo TVE en Estudio 1. Aquí dirixiuna Gustavo Pérez Puig en 1973. O reparto foi de luxo, empezando por Fernando Delgado, continúa o dream team con José Bódalo, José María Roderó, Ismael Merlo, Jesús Púente, Rafael Alonso, Carlos Lemos, Antonio Casal, Luís Prendes (ata aquí todos falecidos), Sancho Gracia, Pedro Osinaga e Manuel Alexandre (que a este paso enterraos a todos).

12 Angry Men , titulada en castelán como ***“Doce hombres sin piedad”*** (España) ou ***“Doce hombres en pugna”*** (Latinoamérica), é unha obra teatral escrita por **Reginal Rose**.